

POSTANOWIENIE

Dnia 10 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa
w W.

przeciwko J. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 sierpnia 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej J. K.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 16 kwietnia 2019 r., sygn. akt [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz powódki od pozwanej kwotę 2700,-
(dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżąca powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się przede wszystkim do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 378 § 1 w zw. z 382 w zw. z 328 § 2 w zw. z 391 § 1 k.p.c. oraz art. 10 prawa wekslowego w zw. z 65 k.c. i przedstawia obszerny wywód na uzasadnienie zarzucanych uchybień.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu.

Skarżąca mimo obszernego uzasadnienia wniosku nie przedstawia żadnych konkretnych okoliczności w celu oczywistego wykazania naruszenia wskazanych przepisów postępowania. Wskazanie na to, że Sąd drugiej instancji nie rozpoznał wszystkich zarzutów apelacji albo głównego i podstawowego zarzutu apelacji, nie

jest wystarczające bez podania, które zarzuty nie zostały rozpoznane i jakie to ma znaczenie dla prawidłowości rozstrzygnięcia. Również argument, że Sąd Apelacyjny ustalił termin zapłaty zobowiązania z § 6 umowy na dzień 21 września 2011 r. z pominięciem materiału dowodowego zebranego przed Sądem pierwszej instancji jest argumentem ogólnym i nieskutecznym skoro pozwana nie wskazuje jaki materiał został pominięty. Nie ma racji skarżąca, że ustalenie przez Sąd Apelacyjny odmiennego terminu zapłaty zobowiązania od przyjętego przez Sąd Okręgowy nastąpiło z naruszeniem art. 328 § 2 w zw. z 391 § 1 k.p.c. bo pomija, że Sąd drugiej instancji szczegółowo wyjaśnił w motywach przyczyny takiego ustalenia i fakty stanowiące jego podstawę. Zarzut nieprawidłowego uzupełnienia weksla został oparty na twierdzeniu, że został uzupełniony przez powódkę w sytuacji, gdy nie powstało jeszcze roszczenie ze stosunku podstawowego. Tego rodzaju twierdzenie jest sprzeczne z ustaleniem Sądu *meriti*, które zgodnie z art. 398¹³ § 2 *in fine* k.p.c. wiąże Sąd Najwyższy.

Analiza wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że zachodzi wskazana przesłanka, bo twierdzenia skarżącej w świetle motywów zaskarżonego wyroku nie pozwalają na przyjęcie, że nastąpiły uchybienia przepisom postępowania i przepisom prawa materialnego o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 2 ust. 6, § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018 r., poz. 265).

aj